

IBRIS

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Copyright © 2026 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDERSEN, HANS CHRISTIAN

Crăiasa zăpezii: șapte povestiri/Hans Christian Andersen. -
Pantelimon: Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-250-6

821.113.4

TOATE DREPTURILE REZERVATE!

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă
în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor
scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.youtube.com/@EDITURAPRESTIGE

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

<https://www.instagram.com/edituraprestige>

www.tiktok.com/@edituraprestige

**Hans Christian
Andersen**

Crăiasa Zăpezii

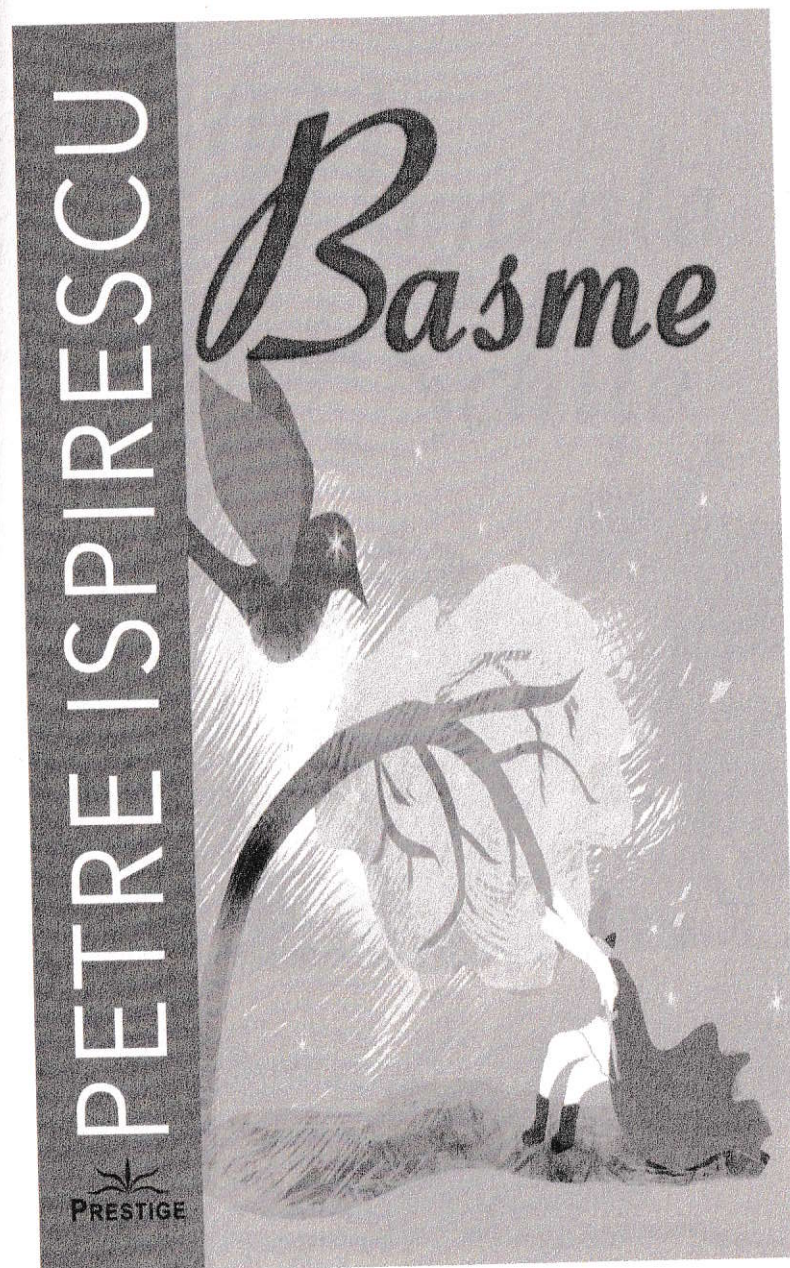
Șapte povestiri

PRESTIGE
București - 2026

CUPRINS

Crăiasa Zăpezii - Șapte povestiri	5
Întâia povestire	
În care e vorba de o oglindă și de niște cioburi	5
A doua povestire	
Un băiețuș și o fetiță	9
A treia povestire	
Grădina femeii care știa să facă farmece	19
A patra povestire	
Un prinț și o prințesă	27
A cincea povestire	
Fetița de tâlhar	37
A șasea povestire	
Lapona și finlandeza	45
A șaptea povestire	
În care e vorba de palatul Crăiesei Zăpezii	
și despre ce s-a întâmplat acolo	51
Hainele cele noi ale împăratului	59
Soldățelul de plumb	65
Lebedele	73
Cufărul zburător	95

Privighetoarea.....	We know books.....	105
Fata din soc.....		121
Prințesa și mazărea		133
Klaus cel mic și Klaus cel mare		135

Crăiasa Zăpezii

Întâia povestire

În care e vorba de o oglindă
și de niște cioburi

Să începem să povestim; și cum vom ajunge la sfârșit, avem să știm mai mult decât știm acum.

Era odată un vrăjitor răutăcios, unul dintre cei mai răi, era chiar dracu'. Și vrăjitorul acesta a făcut o oglindă, dar nu era o oglindă ca toate oglinzile, fiindcă tot ce era mai frumos și bun dacă se oglindea în ea aproape că nici nu se vedea, în schimb, tot ce era mai urât se vedea în oglindă foarte limpede și chiar mai urât decât fusese. Cele mai frumoase priveliști în oglindă parcă erau spanac fiert și cei mai buni oameni erau în oglindă urâcioși sau ședeau cu capu-n jos. Fețele lor erau așa de schimonosite că nu le puteai cunoaște și dacă, de pildă, cineva, care avea o alunică pe obraz, se uita în oglindă, alunica creștea și îi acoperea tot obrazul ca o pată neagră. Dracul

zicea că asta e foarte nostim și de haz. Când îi trecea cuiva prin minte vreun gând bun, în oglindă se arăta un rânjel, așa că desigur dracul vrăjitor se bucura de născocirea lui. Toți cei care umblau la școala lui de vrăjitorie - fiindcă trebuie să știți că avea o școală de vrăjitorie - spuneau în toate părțile că s-a săvârșit o minune; ziceau că abia acum se putea vedea cum arată într-adevăr lumea și oamenii. Umblau în toate părțile cu oglinda și în curând n-a mai rămas nici o țară și niciun om pe care să nu-i fi schimonosit oglinda aceea. Într-o bună zi s-a gândit el să se urce și în cer cu oglinda, ca să râdă de îngeri și de Dumnezeu. Dar cu cât se urca mai sus în văzduh, cu atât oglinda tremura și se strâmba și de-abia mai putea s-o ție; s-a urcat tot mai sus și mai sus și oglinda s-a strâmbat așa de tare și a tremurat așa de cumplit, încât i-a alunecat din mâini, a căzut pe pământ și s-a spart în mii și milioane de bucăți. Dar acum oglinda a pricinuit nenorociri și mai mari, fiindcă unele bucăți erau cât un fir de nisip și au zburat duse de vânt peste tot pământul și au intrat în ochii multor oameni și cei cărora le intrau în ochi cioburile acestea vedeau toate lucrurile schimonosite, sau nu mai gândeau acum decât sucit și întortocheat, pentru că aceste cioburi păstrasera toate puterile rele pe care le avusese oglinda întreagă. Unii oameni s-au trezit cu câte un ciob chiar în inimă și inima lor s-a prefăcut deodată

într-un bulgăre de gheață. Unele cioburi erau așa de mari, încât unii și alții le-au luat și au făcut din ele geamuri; dar ferească Dumnezeu să te fi uitat la vreun prieten prin geamurile acestea! Alte cioburi au ajuns ochelari, dar cei care purtau acei ochelari vedeau strâmb și judecau nedrept. Dracul râdea să plesnească de toate aceste năzbâtii. Și mai erau încă multe cioburi în lume. Vedem noi îndată.

A doua povestire

Un băiețaș și o fetiță

În orașul cel mare, în care sunt atâția oameni și atâtea case și n-au toți loc unde să-și facă o grădină și de aceea cei mai mulți trebuie să se mulțumească cu flori în glastre, erau și doi copii sărmani, care aveau o grădină puțin mai mare decât un vas cu flori. Nu erau frate și soră, dar se iubeau între ei ca și cum ar fi fost. Părinții lor locuiau în două mansarde din cele două case alăturate și care erau așa de apropiate una de alta încât streșinile mai că se atingeau și cum ferestrele erau față în față puteai să treci de la o locuință la cealaltă.

Părinții puseseră fiecare în streășină câte o cutie mare de lemn umplută cu pământ și sădiseră legume și verdețuri de care aveau nevoie la gătit și mai sădiseră și câte un trandafir; era câte unul în fiecare cutie și înflorea frumos. Pe urmă, ce s-au gândit ei, să puie cutiile de-a curmezișul peste streășină, așa că acum aproape

că ajungeau de la o fereastră la cealaltă și erau ca două straturi. Păstăile de mazăre atârnavu peste marginile cutiilor și trandafirii își întindeau crengile pe deasupra și se împreunau făcând o boltă de flori și frunze. Cum cutiile erau foarte înalte și copiii știau că nu trebuie să se urce pe ele, aveau voie câteodată să se coboare pe fereastră și să stea pe scăunele între cutii, la umbra trandafirilor, și să se joace.

Iarna petrecerea asta se isprăvea. Geamurile erau înghețate. Copiii însă încălzeau pe sobă bănuți de aramă, îi lipeau de geamurile înghețate și deodată se iveau un rotocol străveziu și prin rotocol se uita, de la fiecare fereastră, câte un ochi drăgălaș și blând; erau băiețașul și fetița. Pe el îl chema Karl și pe ea Gretchen. Vara făceau numai un pas și erau unul lângă altul, iarna însă trebuiau să coboare și să urce pe o mulțime de scări și afară ninge.

– Au început să roiască albinele cele albe, zicea bunica.

– Au și o regină? întrebă băiețașul, fiindcă știa că albinele cele adevărate au o regină.

– Da, au, spunea bunica. E acolo unde-i roiul mai des, e mai mare decât celelalte, dar nu stă mult pe pământ, se urcă iar în norii cei negri. Noaptea, ea pornește în zbor pe străzi și se uită pe fereastră în casă și atunci geamurile îngheață și se fac flori de zăpadă pe la ferestre.

– Da, da, am văzut, ziceau copiii și acum știau că e adevărat ce spunea bunica.

– Crăiasa Zăpezii vine și pe la noi? a întrebat odată fetița.

– Atâta-i trebuie, să vie! a răspuns băiețașul. Că o pun pe sobă și îndată se topește.

Bunica l-a mângâiat pe păr și a început o altă poveste. Seara, înainte de culcare, când era pe jumătate dezbrăcat, Karl s-a dus la fereastră, s-a urcat pe un scaun și s-a uitat prin rotocolul de pe geam. Afară începuse să ningă și un fulg, cel mai mare, s-a prins de marginea unei cutii de flori; fulgul a crescut până s-a prefăcut într-o femeie îmbrăcată cu o rochie albă, care parcă era țesută din mii și mii de fulgi de zăpadă. Femeia era frumoasă și gingașă, dar era de gheață, de gheață sclipitoare, și totuși era vie; ochii îi străluceau ca două stelute, dar nu stăteau o clipă locului. Femeia a dat din cap și a făcut un semn cu mâna către fereastră. Băiețașul s-a speriat și s-a dat jos de pe scaun și i s-a părut că la geam bate din aripi o pasăre mare.

A doua zi a fost senin și ger. Și după aceea n-a mai trecut mult și a venit primăvara; era cald, copacii au început să înverzească, rândunelele au sosit și și-au făcut cuiburi, fereastră era mereu deschisă și copiii sedeau iar în grădinița lor de pe streășină.